

Kapitel 3: Høstfest

Den niende måneds enogtyvende dag (21/9 558)

Arngrim så tilfreds udover de forsamlede. Høsten var i hus. Den havde bragt familien en god indtægt. Med den vækst ville hele Lyngø blive en rig by. Han vidste at det ikke ville vare ved. Alle gode gaver har en ende. Lige nu kunne de nyde det. I morgen ville de afholde høstfesten. Derpå stod den på kartofler og pløjning. Der var nok at lave for bonden. Alof hilste på ham med en hånd. Det var godt, og han havde fået talt med Breke. Drengen havde ligeså meget temperament som hans mor. Af og til slog det gnister. Sådan måtte det være.

Han var så lykkelig over alt det der var overgået dem siden Breke blev en del af Aut Vitres træning. Guderne måtte smile på dem med velvilje. At det ikke ville vare ved, ændrede intet på at drengen var der nu med sin familie i dens fineste stund, og hans datter, hans blinde datter med tilnavnet Lam var med dem. Sylgja Lam, velsignet af Wykks Orden, næsten færdig som healer, hvem havde troet at en blind pige kunne opnå det? Hans stolthed kendte ingen grænser.

”Far?”

Det var Sylgja som kom gående alene med sin stav som støtte.

”Ja, min datter?”

”Har du set Breke?”

”Han er her ikke. Jeg vil tro at han er på patrulje med borggrevens soldater.”

”Måske en god idé. Er der stadig ikke rapporteret om gobliner?”

”Ikke så vidt jeg ved. De er dog set i de omkringliggende landsbyer. Jeg tvivler på at vi slipper for dem i år. Det var det ene gode der kom ud af Igzlar.”

”Har der virkelig ingen været siden?”

”Fem år uden gobliner,” bekræftede Arngrim. ”Det er som sagt et lille mirakel. En del af vores succes skyldes deres fravær. Vi har haft ro til at opbygge lagre og sikre vores by mod deres hærgen. Jeg tror dog vi er mindre heldige i år. Tre mistede livet i Tuskvild, da de blev overfaldet i sidste uge.”

”Breke fortalte om det,” sagde Sylgja. ”Han sagde at der havde været et helt kuld snotlinger med dem og spor af ulve.”

”Jeg hader det når de har dem med.”

”Det tror jeg alle gør.”

”Så sandt, så sandt,” sagde Arngrim og tav. Goblinernes genkomst var den ulykke han havde ventet på. De måtte være blevet ramt hårdt af Igzlar. Deres tab havde været betydeligt større end blandt mennesker og aeloner. Kun usikkerhed om deres antal havde fået folk til at forvente dem tilbage det kommende år. Da de ikke var kommet, var der skyllet en bølge af lettelse igennem landet, og da der heller ingen blev set det andet år efter Igzlar, begyndte folk at håbe at de var sluppet af med en plage der havde hærget Nelkari al den tid selv aelonerne kunne berette om. Og nu var de vendt tilbage. Kunne sygdommen dog bare have udryddet dem. Det havde gjort verden til et bedre sted for alle civiliserede folk.

”Skal vi holde Høstfesten alligevel?” spurgte Sylgja.

”Med en healer i familien?” sagde Arngrim begejstret. ”En kvinde der forstår sammensætningen af dufte som ingen anden? Hvad tror du selv? Med dig til at lede os får vi den bedste høstfest nogensinde.”

Sylgja vidste at han overdrev. Smigren gjorde alligevel indtryk. Det var rart at have en forælder

der troede på en, og Alof ville aldrig kunne glemme synet af iglerne der borede sig ind i Sylgja. Hver gang hun så på datteren, var det igennem rædslernes linse. Bedre blev det ikke af hendes antipati mod Rodstav, hvis hårdhændede metoder til at redde Sylgjas liv havde gjort mere skade end godt var. Egentlig bebrejdede Sylgja hende ikke. Også hun vrængede næsen og vægrede sig mod synet når hun tænkte på den forbandede dag. Selv nu måtte hun lide den tort at være afskåret fra familien, og Breke var der ikke til at berette alt for hende som han fortsat gjorde når han var i hendes selskab. Ottar og deres far havde forsøgt at gøre ham kunsten efter, men deres fortælleevner rakte ikke til meget andet end at gengive det hun selv kunne fornemme i luften. Desuden tilbragte Ottar det meste af sin tid med at vogte får en halv dagsrejse derfra. Han havde som alle hendes søskende nok at gøre med sit eget liv.

...

"Der er ingen tvivl om at det er goblinspor," sagde Breke. "Har I set flere her omkring?"

"Mine folk rapporterer om større grupper, nogle af dem på ulve, længere nede i dalen," sagde borggreven. "De er ved at gøre klar til at tage imod dem, hvis de vover at angribe Lyngø."

"Det forbløffer mig stadig at de gør det," sagde Breke og svingede sig i sadlen igen.

"Gobliner er hærgende væsener af natur," sagde borggreven. "De gør blot hvad de må gøre."

"Er det virkelig så enkelt?" sagde Breke mere for sig selv end for borggrevens øre. Siden mødet med trolden på deres vej tilbage fra Gaistholm, havde han været mere skeptisk med hensyn til landets uhyrer. Hans orden havde lært ham om dem. En iboende ondskab var ikke blandt de egenskaber han havde lært om.

Tjok

En pil borede sig ind i sadlen lige foran Brekes ene ben. Han trak instinktivt i tøjlerne og lagde hurtigt afstand til de angribende gobliner.

"Så er de her," råbte borggreven næsten opstemt.

"Lad os komme væk," kom det fra Breke der ingen lyst havde til at slås med dem ude i det åbne hvor deres fjender havde alle fordele.

"Angrib de små dæmoner," råbte borggreven og sporede sin hest til angreb på goblinen der havde beskudt dem. Han var over den inden en ny pil havde fundet vej til dens bue.

Goblinen dukkede sig ned i et buskads og forsvandt ud af syne netop som borggreven svingede sit sværd ned mod den. Han havde nær fået overbalance af at slå så langt ned.

"Om bag mig," dirigerede Torgerd sin bror. "I andre flanker borggreven."

De to andre krigere red op ved siden af borggreven for at sikre ham mod overraskelser

"Jeg tvivler på at de vover mere her," sagde Torgerd og holdt godt fat i sit spyd. "Stik det sværd væk Breke. Goblinerne er for små til at du kan udnytte det fra hesteryg."

Bemærkningen ramte borggreven uden at være rettet direkte mod ham og gav ham mulighed for at skifte våben. Med spyddet stak han flere gange ind i buskadset uden at ramme noget.

"Det må bare have været den ene," konstaterede borggreven. "Vær på vagt for flere."

Torgerd holdt sig tæt på Breke resten af vejen hjem. Han havde nok sin træning. Det betød dog ikke at han var en voksen kriger. Der var gobliner som nåede ham til næsen, og der var dem der var højere end en voksen mand. Sådan blev det i hvert fald fortalt. Selv havde Torgerd aldrig mødt en goblin på den størrelse. Om det så skyldtes at de havde været væk i hendes mest aktive år, eller det var fordi der ikke var nogen på den størrelse i regionen, kunne hun ikke afgøre, så hun valgte at holde muligheden åben.

"Tror du de kommer til Lyngø?" spurgte Breke.

"Der er al mulig grund til at tro det," sagde Torgerd. "De har angrebet vores naboer. Hvorfor skulle de lade os være?"

”Vi har et bedre forsvar?” forsøgte Breke sig.

”Ti mand, hvoraf en kun er en stor dreng,” sagde Torgerd.

”Jeg kan kæmpe,” kom det fornærmet fra Breke.

”Javist, du kan kæmpe,” sagde Torgerd. ”Der er ingen tvivl om at du kan klare dig selv. I kamp handler det ikke kun om at holde sin plads. Du skal have overskud til at være der for andre og om nødvendigt tage deres slag. I kamp kommer du til kort når du kun kæmper for dig selv.”

”Der er soldater på borgen,” sagde Breke.

”De bliver hvor de er,” sagde borggreven alvorligt. ”Der er blevet bygget sikre huse i Lyngø i det tilfælde at goblinerne skulle vende tilbage og hærge. Folk ved hvad de skal gøre.”

”Vil ingen slås?” spurgte Breke

”Og risikere døden?” spurgte Torgerd. ”For at forhindre et kuld gobliner i at hærge en nat? Nej, der er ingen der vil slås.”

”Hvor er æren i det?”

”Alle vågner op om morgenen og kan pløje jorden og høste kartoflerne.”

Breke vidste at det var enden på den historie. Selv borggreven skulle ikke nyde at komme med noget der sagde Torgerd imod. Hun var den øverste ansvarlige for hans sikkerhed. Hvis hun gav ham besked på at gøre noget for sin egen sikkerhed, var han nødt til at følge hendes ord. Hendes bror måtte hellere gøre det samme.

...

”De vil ikke lade os kæmpe,” sagde Breke vredt til Sylgja.

”Og hvordan havde du tænkt dig at jeg skulle gøre det?” spurgte hun.

”Ikke dig naturligvis, mig, hvorfor må jeg ikke kæmpe?”

”Fordi det er tåbeligt. Vi sætter noget mad og nogle fugleskræmsler frem. Kender jeg gobliner ret, vil de lade sig nøje med dem. Går vi først i kamp, vil de gå amok i blodrus til de enten er døde eller har dræbt os. Lad være med at provokere dem.”

”Har du da nogensinde kæmpet mod gobliner?”

”Desværre ja, jeg var gammel nok til at være med i kampene året før ... du ved, inden vi rejste.”

”Jeg er med. Deltog du virkelig i kampene. Det kan jeg ikke huske.”

”Du var lille og i sikkerhed i kirken. Vi andre skulle sidde med hver vores spyd og stikke dem der vovede sig nær præstegården. Det var skræmmende. Du aner ikke hvor vilde de gobliner var.”

”Nej, for jeg har aldrig været med til at bekæmpe dem.”

”Det er ikke ligefrem Aut Vitres arbejde.”

”Netop, vi blander os ikke.”

”Så har du heller ikke noget imod at holde dig tilbage nu?”

”Det er noget andet. Jeg er ikke ordensmedlem så længe jeg er her, og desuden er jeg her for at indgå som borger i min hjemby med alle de forpligtigelser som det medfører.”

”Goblin kamp er ikke en af dem.”

”Vel er det så.”

”Sov nu og glem alt om at slås. I morgen holder vi en fest og stiller mad ud til goblinerne. De tager det de kan bære og lader os i fred.”

”Eller de hærger.”

”Og du får lov til at slås med dem. Du vinder ligegyldigt hvad. Godnat.”

...

”Er det ikke smukt?” spurgte Alof og puffede op i sin yngste søns hår.

”Hold op mor,” sagde Breke og flyttede hendes hånd. Han var allerede højere end hende og ikke så lidt bredere over skuldrene.

"De er dygtige dine søstre," sagde Alof og ventede på en reaktion som udeblev. "Også Sylgja. Hun har lært noget af de ogriner."

"Det har hun," sagde Breke ærgerlig over morens anstrengte ros til Sylgja. Det var slemt nok at han var nødsaget til at bo i forældrenes hjem, at høre moren omtale Sylgja var nedværdigende.

"Rollaugs udvalgte deltager ved middagen," sagde Alof.

"Har hun fået jeres velsignelse?"

"Hun er din brors valg og ansvar," sagde Alof afslappet. "Det er mange år siden jeg opgav at belære andre om hvordan de skal leve deres liv. Se på dine søstre, deres succes skyldes den frihed som de har fået her i byen. Ingen fortæller dem hvad de skal gøre."

Breke forstod hentydningen. I Aut Vitre var der klare regler for alt. Enhver kendte sin plads, og ingen så meget som tænkte på at afvige fra den rette vej.

"I ved godt hvad hun er?" sagde Breke.

"Hendes ophav er os underordnet," sagde Alof.

Breke havde hende mistænkt for ligefrem at sætte pris på kvindens baggrund. Alof nød at sætte sig op mod autoriteterne ved at byde en gorwenz velkommen i deres familie. I Brekes øjne var det en vederstyggelighed. Kun tresinere tillod folk af forskellige racer at danne par, og selv de fandt det problematisk i de fleste tilfælde. Ingen sand følger af Gaist ville tillade det.

Alof kendte hans tanker og gik imod dem ved at tale til hans fornuft. "Når to personer kan mødes og finde komfort i hinandens selskab, er det gudindens vilje at de skal være sammen. Både ogrinerne og gudernes børn har bevist at det er sandt."

"Gorwenz er afkom af mennesker og dyr," sagde Breke med afsky. "Hverken Gaist eller Thussèr har velsignet deres eksistens."

"I lærer det tydeligvis på en anden måde i jeres orden end vi har fået det fortalt i Sortijos templer," sagde Alof der nægtede at lade den opsætsige søn ødelægge hendes glæde over at have nået denne dag med hele sin familie i behold. "Dine søstre har så mange forbehold overfor Rollaugs valg at de har snakket om at vende ham ryggen. De ser op til dig. Bevis at du stadig er din fars søn ved at støtte de valg som din bror tager."

Med de ord hængende i luften gik hun sine to mellemste døtre i møde. Yrsa og Halldis var blevet så tætte med deres mor i de forløbne år. Deres indsats gik aldrig hendes næse forbi, og hun talte nærmest konstant om deres børn, og hvor godt de klarede sig. Torgerd havde naturligvis en særlig stjerne i familien som borggrevens højre hånd, og Rollaug skulle overtage gården når han blev tredive. Selv Ottar fik positive ord med på vejen. Deres mor mente at han var ved at udvikle sig til en fin ung mand.

Det var han virkelig, tænkte Breke. Den friske luft med gederne og fårene gjorde ham godt, og pigerne elskede at lege med hans lange lokker og lade sig fange af ham. Ikke desto mindre var Breke ved at vokse ham over hovedet. Inden længe ville det være ham der var den største af brødrene, og han vidste ikke hvad han skulle stille op med sin størrelse. Ingen af pigerne vovede at nærme sig ham, og borggreven behandlede ham kun pænt fordi han ville holde sig på god fod med Aut Vitre, og hans søster var så tæt på ham. Nogle gange følte Breke sig lige så meget udenfor som Sylgja. Også han var forkrøblet i de andres øjne.

Sylgja sad selv og funderede over tilværelsen. Hun kunne dufte halmen og smage sødmen af kødet over ilden. Nogle gange undrede det hende hvor lidt folk lagde mærke til disse indtryk. Altid var de så afhængige af deres øjne at de glemte at der var andet i verden.

"Sidder du godt?" spurgte Torgerd og satte sig ved siden af søsteren.

"Udmærket," sagde Sylgja. "Jeg tænkte på om du var her."

"Ikke så længe," sagde Torgerd. "Vi hilser på folket og overlader så stedet til bønderne. Det er

uhøfligt at tvinge folk ind under borggrevens åg på en aften som denne.”

”Er der lyst?”

”Hvis du mener om det stadig er dag så ja, men tænker du på solen så nej. Det er faktisk ret overskyet, og der er mørkere skyer i horisonten.”

”Er det godt eller skidt?”

”Du mener med goblinerne?”

”Hvad ellers?”

”De er svære at se en regnfuld nat. På den anden side kan vi jo håbe på at de ikke bryder sig om for meget regn og lader os i fred i år, men jeg vil ikke sætte min lid til det.”

”Folk virker ubekymrede.”

”De har glemt hvordan det er,” sagde Torgerd og rejste sig. ”Vent bare på deres reaktion hvis vi først bliver angrebet. Jeg husker panikken.”

...

”De har en ulv,” skreg en.

”Det er et helt regiment,” råbte en anden.

”Søg ly,” råbte en tredje.

”Hvorfor opdagede ingen at de var på vej?” spurgte en fjerde.

”Godt spørgsmål,” mumlede Breke der sad på spring med ryggen trykket ind mod en mur. ”Vi kunne have brugt lidt forvarsel.”

”Måske har de dræbt dem,” foreslog Sylgja.

”Det er sandsynligt,” medgav Breke. ”Lige nu er det uden betydning.”

”Hvor er de?”

”Jeg kan ikke se nogen.”

”Der er en i den retning,” sagde Sylgja og pegede.

”Kan du høre den?”

”Højt og tydeligt.”

”Nærmer den sig?”

”Ja, vær stille.”

Breke sagde ingenting. Han holdt sværdet klart og ventede.

”Nu.”

I det samme så han goblinen komme snigende langs husmuren. Hans sværd gennemborede den inden den opdagede hvad der skete. Breke trak sværdet til sig, klar til at tage imod den næste goblin som kom farende frem mod ham med spyddet sænket. Det lykkedes ham at kaste sig til side og stikke sit sværd ind i goblinens hals. Den angribende goblin ramlede ind i væggen og lå død ovenpå sin artsfælle. Flere gobliner ville have hørt kamptumlen. Hurtigt greb Breke Sylgjas hånd og fik hende til at sætte sig.

”Forhold dig helt i ro,” sagde Breke. ”Jeg sniger mig over til det næste hus. Der ser ud til at være en brand længere fremme. Vi må vide hvad det er.”

”Ja,” sagde Sylgja uden at vide om hun mente det, og hvad hun i så fald mente med det.

Breke løb hurtigt over det åbne stykke til det næste hus. Han havde for længst lært at han larmede for meget til overhovedet at forsøge at snige sig. Det var noget han havde kunnet som lille barn. Nu var råstyrke mere hans sag, og han var så langt fra en af de stærkere blandt Aut Vitres rekrutter. Her i byen var han imidlertid stærkere i kamp end næsten alle andre.

Han kiggede frem fra sit skjul bag huset. Der var ganske rigtigt en brand i gang. En af de dårligst byggede gårde var brudt i brand, og havde det ikke været for den netop stoppede regn, ville branden have bredt sig til flere bygninger. Som sagerne stod, nøjedes Breke med at observere. Goblinerne

havde plyndret og taget en del af landsbyens borgere til fange. Det skete ind imellem at goblinerne gjorde det. Om det var for at æde dem senere eller simpel morskab, fortalte hans træning ham ikke. Det eneste han var opmærksom på, var fangernes identitet. De fleste kendte han kun perifert. Hovedparten af dem var aeloner. En af dem var han dog ikke i tvivl om identiteten på. Hans søster Yrsa var blevet taget til fange i forsøget på at beskytte kroen. Hun havde tilmed sin ældste datter Helga i armene.

Hvad skulle han gøre? Der var mindst tredive gobliner, og to af dem red på store ulve. Hvis han nærmede sig, ville de straks opdage ham, og blev han her på afstand, kunne han ingenting gøre. Det kunne han for den sags skyld heller ikke, hvis han kom nærmere. Den eneste konsekvens af at konfrontere goblinerne her var en hurtig død, hvis de ikke ønskede at tage ham til fange, og blev han fanget, ville Sylgja også blive taget, og hende ville de næppe finde nytte for. Han blev nødt til at blive liggende og se hvad de agtede at gøre med fangerne.

Goblinerne så ud til at feste. De dansede vildt rundt og svingede med deres spyd i luften. En af dem svingede sit spyd og skreg højt på noget som Breke tvivlede på overhovedet var et sprog. Spyddet ramte en af landbyboerne og efterlod en flænge nedover brystet på manden der hylede af smerte. Det ophidsede åbenbart goblinerne yderligere, og en anden goblin stak manden i siden med sit spyd til et skrig mere. En mand flyttede sig ind imellem goblinerne og den skrigende mand. Breke genkendte ham straks.

”Breke,” kaldte Sylgja så lavmælt hun kunne.

Han løb over til hende.

”Hvorfor skriger de?” spurgte hun urolig.

”De torturerer dem, de ... de har far,” sagde Breke. ”Han forsøger at lægge sig imellem.”

”Du må hente hjælp,” sagde Sylgja.

”Jeg lader ikke dig ...”

”Drop det børnefis,” afbrød Sylgja ham. ”Vi ved begge at det bliver nødt til at være dig. Du løber op til borgen og får dem til at sende alle mand. Der kommer ikke flere gobliner. Hvis hele borgens styrken kommer, vil de flygte. Gobliner er kujoner når de er i undertal. Folk her kan ikke slås. Vi har brug for hjælp.”

”Jeg ...”

”Du gør som jeg siger,” sagde Sylgja bestemt. ”Hvad tror du de gør når de er færdige med at torturere folk til døde? Tror du de stopper der? Når først der er gået blodrus i den, stopper det aldrig. Løb så hurtigt du kan.”

”Her,” sagde Breke og gav Sylgja sin dolk.

”Behold den,” sagde hun og lod den falde ud af sin hånd. ”Hvad skal jeg med den? Jeg kommer bare til skade. Løb.”

Breke betænkte sig ikke yderligere. Han samlede dolken op og løb op mod borgen alt hvad han kunne. De måtte have hjælp, og han var den eneste der kunne hente den.

Sylgja hørte skrigene fra de rædselsslagne landbyboere der blev tortureret af goblinerne. Der var mange kendte stemmer iblandt dem. Nogle var fra mennesker, andre lød som aeloner, flere var kun børn, et par stykker var gamle. Goblinerne gjorde ingen forskel på deres ofre.

En dråbe faldt og mange flere fulgte. Det forstyrrede goblinerne i deres mishandling. Sammen med regnen tog blæsten til, og Sylgja forstod på råbene at nogle havde benyttet den uro som omslaget i vejrliget havde forårsaget til at stikke af. De løb ukoordineret. Arngrim råbte noget. Han gav de andre ordrer på hvor de skulle løbe. Goblinerne forstod tydeligvis ikke hvad han råbte, for han blev ved med at give ganske detaljerede beskrivelser.

...

”Pecca?” Breke så forbløffet på den unge kvinde som hans bror havde valgt til hustru. Hun havde ikke set ham. Hele hendes opmærksomhed var rettet mod bytorvet. Med katteagtige bevægelser nærmede hun sig den åbne plads. Hvad havde hun gang i?

Hun vendte ansigtet mod ham. ”Breke, kom her over.”

Hvor længe havde hun været klar over at han var der? Han løb over til huset hun stod op ad. Med en bevægelse gjorde hun ham opmærksom på Arngrim der havde taget opstilling ved siden af Yrsa.

”Tror du vi kan få dem fri?” spurgte Pecca uden at slippe de tilfangetagne med blikket.

”Jeg var på vej til at hente hjælp i borgen da jeg så dig,” sagde Breke.

”Så du har givet op?”

”Hvilken chance har vi overfor tredive gobliner?”

”Regnen yder beskyttelse.”

”Vi skal stadig hen til fangerne. Goblinerne lader os næppe tage dem uden kamp.”

”De venter heller ikke til du har hentet soldaterne, hvis de overhovedet vil følge dig.”

”Torgerd vil komme,” sagde Breke.

”Det vil hun sikkert, og måske kan hun overtale flere til at hjælpe,” medgav Pecca. ”De vil være her om en time eller mere. Til den tid er fangerne enten døde, eller goblinerne har taget dem med sig. Jeg tror at de snart vil skride for at komme i tørvejr. Opholdet i regnen varer ikke længe.”

Breke ville indvende noget, men Pecca havde ret. Ingen kunne nå at komme dem til undsætning.

”Hvad har du tænkt dig at gøre?” spurgte Breke.

”Har du en idé?”

”Vi kan benytte os af regnen,” foreslog Breke der var overrasket over hendes vovemod. ”Problemet er at vi kun er to, og jeg ved intet om hvad du kan.”

”Forholdene begrænser mig,” sagde Pecca. ”Normalt er jeg en god skytte og kan komme ubemærket ind på de fleste. Regnen besværliggør det samtidig med at den gør det lettere at komme tæt på en person uden at blive hørt.”

”Jeg er dårlig til at snige mig,” sagde Breke.

”Du kan slå hårdt. Hvor mange gobliner vil du tro at du kan slå ned?”

”Det kommer helt an på hvem af dem det er,” sagde Breke og vurderede goblinerne fra størst til mindst. ”Hvilken rolle spiller det når jeg er den eneste i kampen? Før eller senere vil de få ram på mig.”

”Du har ret,” sukkede Pecca. ”Det er en tåbelig idé. Jeg har bare svært ved at se hvad vi ellers kan gøre.”

”Har du kæmpet mod gobliner før?”

”Ja, jeg er opvokset med deres angreb.”

”Hvordan mener du så at vi skal gribe det an?” Breke var med på at de ville få svært ved at nå op til borgen efter hjælp. Enten havde de set branden deroppefra på nuværende tidspunkt og var på vej, eller de ville lade landsbyen sejle sin egen sø. Borggreven havde gjort det tydeligt nok at han forventede at folk ville søge ly i de såkaldt sikre huse. Han havde bare glemt at det forudsatte at folk var klar på at goblinerne kom. Uanset hvordan han vendte og drejede det, ville hjælp fra borgen komme for sent frem. Pecca var derimod her sammen med ham.

”Har vi flere der kan kæmpe?” spurgte Pecca.

Breke tøvede. ”En af aelonerne har hjulpet mig før, men han er rejst væk med tresinerne. Måske er der andre. Jeg tror det ikke. Goblinerne har allerede dræbt vores vagter.”

”Det er altså op til os,” sagde Pecca der holdt blikket fastlåst på torvet hvor goblinerne hylede og skændtes og pegede op som for at indikere at regnen generede dem.

”Jeg kan snige mig nærmere,” sagde Pecca og trak en dolk. ”Jeg får brug for en

afledningsmanøvre. Kan du sørge for det?”

”Uden videre, hvornår vil det passe dig?”

”Jeg giver signal. Ser du intet, har de fået fat i mig, så løber du efter hjælp i borgen som du var ved før,” sagde Pecca og forsvandt rundt om huset før Breke nåede at sige mere.

Hvad lavede han? Hele sin oplæring havde han fået at vide at det var vanvid at kæmpe sammen med folk, hvis evner var dig ukendte, især når de var uortodokse som Pecca. Han vidste så lidt om hende. Indtil for få minutter siden havde han troet at hun var en simpel datter af en jæger, og nu var de ved at forberede en selvmorderisk aktion. Hvordan havde hun fået overtalt ham til at droppe sin oprindelige plan?

Han stirrede på goblinerne. Alt i ham skreg på handling. De stak til flere af fangerne. Branden fra gården lyste torvet så meget op at han kunne se hvordan flere af fangerne blødte. Torgerd holdt sig bag deres far med hånden over munden på lille Helga der måtte være rædselsslagen.

Var det en goblin der faldt? Og endnu en. Pecca! Det var hendes signal. Han havde slet ikke udtænkt en plan for sin afledning. Nu blev han nødt til at improvisere. Før han havde tænkt nærmere over det, havde han kastet to sten i forskellige retninger og gik frem mod goblinerne med skjoldet foran sig og sværdet klar.

Goblinerne vendte sig mod Breke så snart han trådte frem fra sit skjul mellem husene. Flere af dem jublede ved synet af en kæmpende modstander. Andre greb fat i fangerne for at føre dem væk. Den ene af ulverytterne så sig om, intelligent nok til at forvente flere fjender. Pecca var ingen steder at se. Hans far så derimod på ham med frygten malet i ansigtet. Om han var bange for sønnen eller sig selv var umuligt at sige, sandsynligvis var det begge dele.

Tre gobliner rykkede frem mod Breke. Ulverytteren holdt sig tilbage og dirigerede med de resterende gobliner der havde travlt med at holde styr på de urolige fanger. En af dem faldt om og fangen, en stor dreng, sprang væk fra goblinerne der så forvirrede på hinanden og afventede ulverytterens kommando. Med en håndbevægelse og et skingert skrig sendte ulverytteren de tre gobliner frem mod Breke, mens de andre brugte deres spyd til at presse fangerne sammen midt på bytorvet. Tre andre gobliner kom kørende med en vogn trukket af to kreaturer. De ville tydeligvis fragte deres bytte på den.

Breke fik rigeligt at gøre med de tre fremrykkende gobliner til at koncentrere sig om andet. Han trak sig over mod et hus for at sikre sig mod at blive omringet og gjorde klar til at tage imod goblinerne som havde længere rækkevidde med deres spyd. Der var ingen grund til at tro på en heldig udgang på kampen. Kun en stædig overbevisning om sin trænings overlegenhed fik den unge dreng til at kaste sig frem mod de tre gobliner på skift, mens han med skjoldet holdt deres spyd fra at ramme ham.

Kampen bølgede frem og tilbage nogle slag og stik til det lykkedes for Breke at gennembore den ene af goblinerne. De to andre sprang tilbage af frygt eller overraskelse. Deres spyd havde svært ved at komme forbi Breke skjold. Alt hvad de formåede var at holde ham fra at få et ordentligt slag ind mod dem.

Bag de to gobliner var et andet opgør ved at udfolde sig. Arngrim havde haft held til at bruge forvirringen til at erobre en af goblinernes spyd som han nu brugte til at presse goblinerne tilbage fra Yrsa og et par af de andre fanger som søgte ly bag ham. Ulverytteren red rundt om ham med sit spyd pegende over hovedet på goblinerne på jorden. Den havde helt glemt Breke i sin iver efter at holde på det goblinerne havde opnået.

Netop da lykkedes det for Breke at slå den ene goblins skjold til side samtidig med at han svingede sit sværd og ramte den anden goblin med et snit der åbnede dens hals. Nu stod kun en goblin mellem ham og goblinerne rundt om hans far og søster. Den havde til gengæld fået nok af

kampen og sprang væk fra den gale menneskedreng som reagerede for langsomt til at hakke den flygtende ned.

Med et højt råb sprang Breke frem mod goblinerne der omringede hans far og søster. En goblin styrtede til jorden og en anden stak ud efter Arngrim med sit spyd og traf ham i siden med en kraft der åbnede en stor flænge i siden på ham. Goblinerne jublede, og tre små snotlinger sprang frem for at gøre arbejdet færdig. Den ene tog Arngrims skjold fra ham, mens de to andre havde held med at springe på den tapre bonde og gennembore ham med deres spyd. Yrsa slog den ene snotling i hovedet, mens Helga gemte sig mellem sin mors ben. Et sidste stik med et spyd afsluttede Arngrims liv.

Breke så sin far dø samtidig med at Pecca kom løbende og sprang op til ulverytteren på ulvens ryg. Hun plantede en kniv i halsen på goblinen der gjorde ende på dens liv. Pecca svingede sig sikkert af ulven inden den sprang væk frigjort fra dens rytter. Med et sikkert rullefald landede hun ved siden af Yrsa og stak ud efter goblinerne med et spyd fra jorden. Breke forsøgte at mose sig igennem til familien, men måtte vige tilbage da en nyopdukket ulverytter slog skjoldet i hans hånd til splinter.

Ulverytteren dirigerede ulven videre mod Pecca der blev grebet mellem dens tænder og skreg af smerte. Ulven løftede hende op og smed hende igennem luften. Med et hårdt bump landede hun på ryggen foran Breke. Hun skreg højt af smerte, og Breke slog en goblin ned og modtog selv et slag som åbnede et sår i hans side. Deres forsøg på at redde fangerne virkede til at være endt i fiasko.

"Her," skreg Yrsa og kastede et skjold over til Breke der kyndigt brugte det til at afværge goblinernes stik og slag.

Kampen fortsatte med en forsigtig hoppen rundt om hinanden. Ingen af siderne var villige til at åbne op oven på de hidtidige tab. Goblinerne havde opgivet at få fangerne med og var begyndt at køre bort med deres øvrige bytte på den stjalne kærre. Kun få af dem blev ved med at kæmpe til det lykkedes for Breke at dræbe yderligere en goblin der som forsvar ramte Brekes ben og gjorde forfølgelse umulig.

Med goblinerne på koordineret flugt og flere sårede rundt om sig koncentrerede Breke sig om at hjælpe med forbindinger og helbredende urter til at stabilisere de svageste. Sylgja kom frem fra sit skjul og hjalp til med sine veludviklede færdigheder som healer. Hun kunne endog nogle simple riter. De lukkede selv Breke og Peccas dybe sår, men der var intet at gøre for Arngrim og tre andre lokale. Deres liv var gået tabt til goblinernes hærgen.

...

"Den er død," sagde Torgerd og lagde en hånd på Brekes skulder.

Han stak sværdet i liget en sidste gang og så rundt på de døde gobliner. Den gamle sandhed om hævnens futilitet var ved at synke ind hos den unge kriger. Ligegyldigt hvor mange gobliner han jagede ned og dræbte, ville hans far forblive død, efterladende en tom plads i hans hjerte som intet kunne fylde ud.

"Du må forlige dig med det," sagde Torgerd og lagde sin arm rundt om broren. "Det bliver aldrig let at miste nogen, mindst af alt når de er familie."

Breke undlod at svare hende for ikke at vise sine tårer. Uanset hvad han havde sagt. Ligegyldigt hvor megen vrede han havde følt mod sin far for ikke at have stået op for sig sine børn mod Alofs skråsikre holdninger. Det ændrede intet på at han savnede ham og behøvede hans rolige ord. Med de seneste dages goblinjagt havde han sikret andre mod en skæbne som hans. Spørgsmålet var om det gjorde nogen forskel. Der ville komme nye gobliner. De kunne udrydde dem i et område, presse dem tilbage for en tid, helt fjerne dem var umuligt. Sandsynligvis var det også omsonst. Ingen enkeltstående race var skyld i verdens ondskab. Goblinerne var et symptom på noget større, et

skinbillede af det Fernos ondskab repræsenterede.

”Vi må hjem igen,” sagde Torgerd. ”Mændene er trætte og ønsker at vende hjem til deres familier.”

”Og vi skal have straffet de ansvarlige,” sagde Breke hårdt.

”De ansvarlige ligger rundt om dig. Nej, stop dig selv, jeg vil ikke høre noget om det. Lyngøs indbyggere har ikke ansvaret for goblinernes hærgen. Nogle gange kunne de agere anderledes. For det meste er de blot panikslagne folk uden hverken vilje eller træning til at stå imod verdens ondskab. Du kan forsøge at lære dem det. Jeg vil tilmed sætte pris på at du lærer dem noget om mørkets kræfter. Det eneste du ikke må gøre, er at forvente noget af dem. Næste gang vil nogle af dem sætte sig til modværge. Langt de fleste vil fortsat krybe i skjul og forsøge at beskytte deres børn, og dine søskende vil være blandt dem.

”Pecca er skyld i fars død,” sagde Breke vredere end før.

”Hun overlevede kun med nød og næppe,” sagde Torgerd. ”Der er dem der mener at hun reddede fangerne fra goblinernes kløer.”

”Det var hendes utålmodighed der satte det kaotiske opgør i gang.”

”Havde du klaret dig bedre på egen hånd?”

”Jeg havde hentet dig. Du var allerede på vej.”

”Hvilket du ikke kunne vide.”

”Du skal altid holde dig til planen.”

”Som var lagt af to desperate børn. Hverken Sylgja eller dig har nogen erfaring som ledere, og du vil ingen få før du er færdig med din grundtræning. Uden en med overblik måtte I handle per intuition. I sådan en situation vil der blive truffet valg som kan have fatale følger. Du valgte selv at følge Peccas hovedkulde plan. Er hun skyldig, er du ligeså skyldig.”

Søsterens ord ramte Breke hårdt. Han vidste at hun havde ret. Der havde været masser af snak om gobliner i dagene op til Høstfesten, og det havde været tydeligt at de lokale havde lullet sig i søvn oven på fem år uden deres tilstedeværelse. Som Aut Vitre lærling burde han have vidst bedre. Fra nu af ville han aldrig glemme onskaben igen. Det var hans opgave at holde den i skak. Almindelige folk skulle pleje jorden og malke kreaturerne. De skulle holdes fri af den dybe ondskab. Netop det var Aut Vitres opgave og ordenens berettigelse.

”Kom,” sagde Torgerd og vinkede soldaterne med sig. ”I har gjort et godt job. Nu skal vi hjem og mindes de døde.”

Soldaterne råbte et højt sejrbrøl og fulgte efter hende. Stemningen var høj på hjemturen og blev kun bedre da den lille styrke fik lov til at berette om deres succes til deres familier og venner. Kun Breke forblev vred. Hans fars død efterlod familien med et nyt overhoved. Rollaug indtog straks pladsen som slægtsbonde og tog Pecca til hustru i en fest der ligeså meget var en manifestation af hans position. Pecca var stadig svækket oven på sine sår, og det var langt fra alle der accepterede hendes forklaring på sine handlinger under goblinernes hærgen.

Yrsa forbandede sin nye svigerinde for at have forårsaget farens død. Hun mente at Pecca burde have gjort mere for at hjælpe ham, og Pecca gav hende ret uden at blive tilgivet for sine valg den frygtelige nat. Det formildede kun Yrsa lidt, og hun sørgede for at Halldis tog afstand fra den fordækte gorwenz der havde fortalt dem så lidt om sin tydeligvis kriminelle fortid. Søstrene forbød hende at se deres børn og holdt sig fra at besøge deres bror på det der nu for alvor var en slægtsgård.

Torgerd nægtede at lade sig dirigere af sine søskendes vrede. Hun mente at Pecca havde gjort hvad hun kunne i en umulig situation. De andres kritik af hendes handlinger skyldtes uvidenhed om krig. Hendes ords belærende karakter fik kun hendes søstre til at tage mere afstand fra hende og bekræfte hinanden i at deres fortolkning var den rigtige, og de var langt fra de eneste i landsbyen

der lagde den unge gorwenz på is.

Sylgja skiftede konstant mening om det der var sket. Når hun lyttede til Breke eller Yrsa, var hun overbevist om at de havde ret, men når Torgerd gav sin udlægning af sagen, var hun tilbøjelig til at tro på den. Det var dog et voksende personligt kendskab til hendes nye svigerinde der fik hende til at sætte pris på hende. Da Pecca spurgte hende ind til hvad hun havde observeret den skæbnesvangre nat, svarede hun som sandt var at hun intet havde set. Det lo de af og stillede sig tilfreds med at Pecca nu var en del af familien. Hun var trods alt gift med slægtens overhoved, hvilket spillede en underordnet rolle når alle alligevel rettede ind efter hvad deres gamle mor sagde. Alof manede til forsoning og hjalp Breke med at komme ud af huset nu hvor en ny familie var ved at starte op i den.

Sammen med Sylgja overtog Breke et hus i byen der havde tilhørt et nygift par der døde under goblinernes angreb. De flyttede ind den samme dag som Pecca blev gift med Rollaug. På den måde fik de mulighed for at lære noget mere om at klare sig selv, og Breke blev for en stund fritaget for tjeneste på borgen. Mens vinteren sænkede sig over landet med sine grå regnvejrskage, lærte Breke at lappe huller i et hustag og bære varer for sin søster der til trods for sine evner i handler havde svært ved at bære sine varer selv.